

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 853/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosza Mészarosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Jankou Vasiľovou, Kudlovská 1, Humenné, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Svidník sp. zn. 8 Er 243/2011 z 30. septembra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Jankou Vasiľovou, Kudlovská 1, Humenné,

ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 Er 243/2011 z 30. septembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že Slovenská štátna sporiteľňa, pobočka Svidník (ďalej len „Slovenská sporiteľňa“) poskytla sťažovateľovi na základe úverovej zmluvy z 5. augusta 1992 úver v sume 2 000 000 Sk spolu s 2,5 % úrokom nad základnú úrokovú sadzbu; sťažovateľ sa zaviazal poskytnuté finančné prostriedky vrátiť do 31. decembra 1992. Okresný súd uznesením č. k. 13 Cb 839/96-20 zo 4. júla 1996 uložil sťažovateľovi zaplatiť 3 519 904,20 Sk spolu so 17 % úrokom zo sumy 2 795 961,60 Sk od 28. marca 1996 do zaplatenia (ďalej aj „platobný rozkaz zo 4. júla 1996“). Následne bol uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 K 55/98 z 3. mája 1999 na majetok sťažovateľa (úpadcu) vyhlásený konkurz a za správkyňu konkurznej podstaty bola ustanovená [REDAKOVANÉ]. Slovenská sporiteľňa pohľadávku priznanú platobným rozkazom zo 4. júla 1996 prihlásila z titulu úverovej zmluvy z 5. augusta 1992 v konkurznom konaní 11. novembra 1999 v sume 4 864 060,086 Sk.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 2 K 55/98 z 10. decembra 2002 (ďalej len „uznesenie o zrušení konkurzu“) bol konkurz na majetok sťažovateľa zrušený z dôvodu, že jeho majetok nepostačoval na úhradu výdavkov a odmeny správkyňi konkurznej podstaty. V nadväznosti na to Slovenská sporiteľňa postúpila pohľadávku v sume 163 684,89 € na postupníka [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „oprávnený“), ktorý podal 9. septembra 2010 návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi [REDAKOVANÉ] (ďalej len „súdny exekútor“). Súdny exekútor podaním doručeným okresnému súdu 13. júna 2011 požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie sumy 163 684,89 € a trov exekúcie na základe exekučného titulu, t. j. uznesenia krajského súdu o zrušení konkurzu.

Okresný súd poverením zo 4. augusta 2011 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie vedenej pod sp. zn. Ex 7230/11 na základe exekučného titulu – prihláškou konkurznej pohľadávky oprávneného voči povinnému v konkurznom konaní. Súdny exekútor upovedomil sťažovateľa o začatí exekúcie vedenej pod sp. zn. Ex 7230/11 na základe exekučného titulu - uznesenia krajského súdu o zrušení konkurzu z 26. septembra 2011. Sťažovateľ podal 14. októbra 2011 proti exekúcii námietky, v ktorých výslovne namietal iba neprípustnosť exekúcie vedenej pod sp. zn. Ex 7230/11 na základe exekučného titulu - uznesenia krajského súdu o zrušení konkurzu, ktorý nepovažoval za materiálne vykonateľný v súlade s § 41 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. K iným dôvodom neprípustnosti exekúcie v čase vznesenia námietok sa sťažovateľ nevyjadroval, keďže mal k dispozícii len upovedomenie o začatí exekúcie z 26. septembra 2011 na základe exekučného titulu - uznesenia krajského súdu o zrušení konkurzu. Okresný súd uznesením sp. zn. 8 Er 243/2011 z 10. februára 2012 námietky sťažovateľa proti exekúcii ako nedôvodné zamietol (ďalej len „uznesenie z 10. februára 2012“). Sťažnosťou z 27. februára 2012 sa sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom domáhal vyslovenia porušenia svojich práv podľa ústavy a dohovoru, ku ktorým malo dôjsť uznesením okresného súdu z 10. februára 2012. Ústavný súd o sťažnosti rozhodol nálezom sp. zn. I. ÚS 130/2012 z 9. mája 2012 (ďalej len „nález z 9. mája 2012“), ktorým vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu z 10. februára 2012, pričom toto uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

V náleze z 9. mája 2012 ústavný súd v súvislosti s vyslovením porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zdôraznil, že okresný súd nereagoval na námietky sťažovateľa proti exekúcii vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu o zrušení konkurzu ako exekučnému titulu a nereagoval ani na jeho námietku, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané v rozpore so zákonom, pričom z uznesenia okresného súdu z 10. februára 2012 nie je zrejmé, či exekučným titulom na vykonanie exekúcie proti sťažovateľovi ako povinnému

má byť prihláška konkurzného veriteľa alebo zoznam prihlášok podľa § 45 ods. 4 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“). V súvislosti s vyslovením porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd uviedol, že sťažovateľove námietky smerovali voči exekúcii, ktorá mala byť realizovaná na základe exekučného titulu – uznesenia krajského súdu o zrušení konkurzu. Sťažovateľ pri podávaní námietok zo 14. októbra 2011 vychádzal podľa záverov ústavného súdu oprávnene z údajov uvedených v upovedomení o začatí exekúcie z 26. septembra 2011, z ktorých vyplývalo, že exekučným titulom je uznesenie krajského súdu o zrušení konkurzu. Tým, že okresný súd skonštatoval, že exekučným titulom je prihláška konkurzného veriteľa, resp. že exekučným titulom je zoznam prihlášok podľa § 45 ods. 2 zákona o konkurze, a to napriek tomu, že v upovedomení o začatí exekúcie je ako exekučný titul uvádzané uznesenie krajského súdu o zrušení konkurzu, a námietky sťažovateľa zamietol bez toho, aby mu dal možnosť vyjadriť sa k prihláške konkurzného veriteľa, resp. k zoznamu prihlášok podľa § 45 ods. 2 zákona o konkurze ako exekučným titulom, na základe ktorých má byť exekúcia vykonávaná, porušil podľa ústavného súdu základné právo sťažovateľa vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Okresný súd po vrátení veci na ďalšie konanie uznesením č. k. 8 Er 243/2011-218 z 27. februára 2013 (ďalej len „uznesenie z 27. februára 2013“) vyhovel námietkam sťažovateľa proti exekúcii zo 14. októbra 2011 z dôvodu, že exekúcia je vedená nezákonným spôsobom. Na základe odvolania oprávneného Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 27 CoE 61/2014 z 20. mája 2015 (ďalej len „uznesenie z 20. mája 2015“) uznesenie okresného súdu z 27. februára 2013 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Súdny exekútor podaním zo 4. augusta 2014 podal opravenú žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu – výpisu zo zápisnice z prieskumného pojednávania zo 14. februára 2000 vo veci úpadcu (sťažovateľa). Okresný súd v súlade s právnym názorom vysloveným Krajským súdom v Prešove v jeho uznesení z 20. mája 2015 vydal 16. júna 2015 opravné poverenie, ktorým súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu - výpisu zo zápisnice z prieskumného pojednávania zo 14. februára 2000 vo veci úpadcu (ďalej len „opravné poverenie“).

Po vydaní opravného poverenia okresný súd uznesením sp. zn. 8 Er 243/2011 z 2. júla 2015 (ďalej len „uznesenie z 2. júla 2015“) rozhodol o námietkach sťažovateľa proti exekúcii zo 14. októbra 2011 tak, že ich zamietol. Uznesenie okresného súdu z 2. júla 2015 bolo vydané vyšším súdnym úradníkom. Podaním odvolania bolo uznesenie okresného súdu z 2. júla 2015 zrušené v súlade s § 374 ods. 4 v tom čase platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) *ex lege* a o námietkach sťažovateľa proti exekúcii zo 14. októbra 2011 rozhodol sudca okresného súdu, ktorý ich napadnutým uznesením zamietol.

Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie okresného súdu za arbitrárne a nesprávne, pričom argumentuje, že povinnosťou súdneho exekútora bolo vydať „*opravné upovedomenie o začatí exekúcie a odstrániť tak rozpor v označení exekučného titulu uvedeného v opravnom poverení súdu na vykonanie exekúcie zo dňa 16. 06. 2015 s nesprávne uvedeným exekučným titulom v upovedomení o začatí exekúcie zo dňa 26. 09. 2011. Vykonanie opravy exekučného titulu súdom na základe opravného poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 16. 06. 2015 je procesným úkonom súdu len vo vzťahu k súdnemu exekútorovi, nie však vo vzťahu k účastníkom exekučného konania. Vo vzťahu k účastníkom konania sú právne významné len tie procesné úkony súdu a súdneho exekútora, ktoré sa im doručujú do vlastných rúk a s doručením ktorých zákon spája právne následky. Opravné poverenie vydané exekučným súdom dňa 16. 06. 2015 sa nedoručuje účastníkom exekučného konania a vo vzťahu k nim zákon s opravným poverením nespája žiadne právne následky. Z tohto dôvodu len samotné vykonanie opravy exekučného titulu v poverení na vykonanie exekúcie bez vykonania následnej opravy upovedomenia o začatí exekúcie vo vzťahu k povinnému, ako účastníkovi exekučného konania, je právne neprípustné. Vydaním opravného poverenia súdnemu exekútorovi v súlade s návrhom oprávneného na vykonanie exekúcie sa tak síce odstránil stav právnej neistoty tým, že sa jednoznačne ustálilo, čo je exekučným titulom v tomto konaní, avšak na druhej strane nebol odstránený rozpor medzi upovedomením o začatí exekúcie zo dňa 26. 09. 2011 a poverením súdneho exekútora na vykonanie exekúcie zo dňa 16. 06. 2015.“.*

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

„Nevykonanie opravy exekučného titulu uvedeného v upovedomení o začatí exekúcie je právnou vadou procesného úkonu súdneho exekútora - upovedomenia o začatí exekúcie zo dňa 26. 09. 2011, na ktorú exekučný súd aj napriek skutočnosti, že má podstatný vplyv na rozhodnutie o námietkach sťažovateľa proti exekúcii vo vzťahu k namietaným dôvodom neprípustnosti exekúcie vôbec neprihliadal. Pri vznesení námietok proti exekúcii zo dňa 14. 10. 2011 sťažovateľ sa mohol vyjadriť len ku skutkovému a právnemu stavu týkajúceho sa exekučného titulu, ktorý mu bol známy z doručeného upovedomenia o začatí exekúcie zo dňa 26. 09. 2011. Z dôvodu, že exekučný súd neprihliadal na právnú vadu upovedomenia o začatí exekúcie zo dňa 26. 09. 2011 a ani neumožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k exekučnému titulu uvedenému v opravnom poverení vydanom súdnemu exekútorovi, teda k skutočnostiam, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie súdu o námietkach povinného, konanie je zaťažené vadou konania, ktorá má podstatný vplyv na rozhodnutie súdu v preskúmvanej právnej veci, čo je v rozpore s ust. § 123 O. s. p. V dôsledku nesprávneho postupu exekučného súdu a súdneho exekútora sťažovateľ nemohol zaujať relevantné právne stanovisko k inému exekučnému titulu, ktorý je uvedený v odôvodnení uznesenia exekučného súdu a to k výpisu zo zápisnice z prieskumného pojednávania zo dňa 14. 02. 2000, z ktorého vychádzal exekučný súd pri rozhodovaní o námietkach povinného. Nesprávnym postupom exekučného súdu a súdneho exekútora došlo k znemožneniu realizácie práva sťažovateľa podať námietky proti exekúcii vedenej na základe iného exekučného titulu a tým k odňatiu práva sťažovateľa na účinnú obranu svojich práv v exekučnom konaní. Uvedená skutočnosť znamená prioritizovanie záujmov oprávneného a súdneho exekútora v exekučnom konaní na úkor rešpektovania práv a právom chránených záujmov povinného, čo je v rozpore s právom povinného na spravodlivé súdne konanie.“

Sťažovateľ s prihliadnutím na už uvedené skutočnosti ďalej namieta, že okresný súd mu ako povinnému nezabezpečil rovnosť zbraní, keďže mu „po vykonaní opravy exekučného titulu neposkytol rovnakú právnú ochranu vo vzťahu k výkonu jeho práva správne právne argumentovať odôvodnenie námietok proti exekúcii na základe nového exekučného titulu, t. j. k výpisu zo zápisnice z prieskumného pojednávania

zo dňa 14. 02. 2000, čím bol postavený do podstatne nevýhodnejšej situácie v porovnaní s postavením oprávneného v exekučnom konaní vedúcej k zamietnutiu námietok povinného proti exekúcii zo dňa 14. 10. 2011. Dôsledkom porušenia ústavného princípu rovnosti zbraní je extrémny rozpor skutkového a právneho stavu veci, ktorý nemôže byť podkladom pre rozhodnutie súdu o námietkach povinného zo dňa 14. 10. 2011.“.

Sťažovateľ svoju sťažnostnú argumentáciu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zhrnul do troch bodov, v zmysle ktorých okresný súd

a) pri rozhodovaní o námietkach proti exekúcii po vydaní opravného poverenia súdnemu exekútorovi vôbec neprihliadal na právnu vadu – upovedomenia o začatí exekúcie z 26. septembra 2011, v ktorom je ako exekučný titul označené uznesenie krajského súdu o zrušení konkurzu, a neumožnil mu vyjadriť sa k novým dôkazom a k skutkovým zisteniam na základe vykonanej opravy týkajúcej sa exekučného titulu,

b) nesprávnym postupom spoločne so súdnym exekútorom mu odňal právo podať námietky proti exekúcii vedenej na základe exekučného titulu - výpisu zo zápisnice z prieskumného pojednávania zo 14. februára 2000 a

c) o jeho námietkach rozhodol bez doplnenia dokazovania.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Svidník, č. k. 8 Er/243/2011-293 zo dňa 30. septembra 2015 bolo porušené.

2. Uznesenie Okresného súdu Svidník, č. k. 8 Er/243/2011-293 zo dňa 30. septembra 2015 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Svidník na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1.520,56 EUR, ktoré je Okresný súd Svidník povinný zaplatiť jeho právnej zástupkyňi...“

Sťažnosť bola pôvodne pridelená sudcovi Ľubomírovi Dobříkovi ako sudcovi spravodajcovi a po prerozdelení vecí 14. septembra 2016 bola pridelená sudcovi Ladislavovi Oroszovi ako sudcovi spravodajcovi.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia ním označených práv garantovaných ústavou a dohovorom, ku ktorým malo dôjsť napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým boli zamietnuté jeho námietky proti exekúcii zo 14. októbra 2011. V sťažnosti tvrdí, že okresný súd pri vydaní napadnutého uznesenia neprihliadol na právnu vadu úkonu súdneho exekútora (nevykonanie opravy exekučného titulu uvedeného

v upovedomení o začatí exekúcie z 26. septembra 2011, ktoré bolo ako jediné sťažovateľovi doručované) a na existujúci rozpor medzi upovedomením súdneho exekútora o začatí exekúcie z 26. septembra 2011 a opravným poverením súdneho exekútora na vykonanie exekúcie zo 16. júna 2015. Okresný súd mal podľa sťažovateľa na túto vadu prihliadať, keďže má podstatný vplyv na rozhodnutie o jeho námietkach proti exekúcii zo 14. októbra 2011 vo vzťahu k namietaným dôvodom neprípustnosti exekúcie. Okresný súd tak sťažovateľovi neumožnil vyjadriť sa k exekučnému titulu uvedenému v opravnom poverení vydanom súdnemu exekútorovi 16. júna 2015 - výpisu zo zápisnice z prieskumného pojednávania zo 14. februára 2000 vo veci úpadcu, teda ku skutočnostiam, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie okresného súdu o námietkach povinného.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku má povinný viacero právnych prostriedkov obrany a ochrany svojho postavenia, ktoré môže využiť vtedy, ak sa pri nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí vyskytnú absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu exekučných orgánov.

K právnym prostriedkom, ktoré zákon na ochranu základných práv a slobôd sťažovateľovi účinne poskytuje, patria nielen námietky proti exekúcii podľa § 50 Exekučného poriadku, ale aj návrh na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku a návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Účel týchto právnych prostriedkov obrany povinného v exekučnom konaní je rovnaký a spravidla spočíva v tom, že v absolútne alebo relatívne neprípustnej exekúcii sa nesmie pokračovať a musí sa zastaviť, prípadne pred rozhodnutím o zastavení sa musí exekúcia aj odložiť (jej vykonávanie).

Účinným prostriedkom obrany povinného je návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku (z dôvodu, že možno očakávať zastavenie exekúcie), ktorý možno podať kedykoľvek po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, ak je spojený s návrhom na zastavenie exekúcie. Rovnako je prípustné aj samostatne podať návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku bez ohľadu na to, či boli, alebo neboli podané námietky proti exekúcii podľa § 50 Exekučného poriadku, prípadne sa takým námietkam nevyhovelo.

Účinnosť návrhu na zastavenie exekúcie vo vzťahu k ochrane povinného vyplýva z toho, že proti rozhodnutiu o tomto návrhu je prípustné v prevažnej väčšine prípadov odvolanie, o ktorom sa rozhoduje v riadnom inštančnom postupe na súde vyššieho stupňa.

Odvolanie je podľa § 58 ods. 5 Exekučného poriadku vždy prípustné v prípadoch ustanovených v § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h), k) až m), t. j.

- ak sa začala exekúcia vykonávať a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným,
- ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným,
- ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané,
- ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať, ak majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie,
- ak súd rozhodol, že majetok štátu podľa § 61c ods. 2 Exekučného poriadku je nevyhnutne potrebný na plnenie úloh štátu alebo na plnenie verejnoprospešného účelu alebo že majetok Exportno-importnej banky Slovenskej republiky podľa § 61c ods. 2 Exekučného poriadku je nevyhnutne potrebný na vykonávanie jej činností a plnenie jej úloh,
- ak je výkon exekučného titulu v rozpore s verejným poriadkom, a napokon aj v prípade,
- ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na 1. neprijateľné zmluvné podmienky, 2. obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo 3. rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom (m. m. IV. ÚS 268/07, IV. ÚS 193/2010).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ po vydaní napadnutého uznesenia okresného súdu podal okresnému súdu 1. marca 2016 návrh na zastavenie exekúcie vedenej pod sp. zn. 8 Er 243/2011 v súlade s § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku z dôvodu jej neprípustnosti, keďže je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. V odôvodnení návrhu na zastavenie exekúcie sťažovateľ zdôraznil, že *„Podaním zo dňa 09. 09. 2010 oprávnený... podal súdnemu exekútorovi... návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol súdnemu exekútorovi doručený dňa 17. 05. 2011. Oprávnený navrhol vykonať exekúciu na základe exekučného titulu – výpis zo zápisnice z prieskumného pojednávania zo dňa 14. 02. 2000 vo veci úpadcu [REDAKOVANÉ]... Za dôvod podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku sa považuje aj premlčanie pohľadávky priznanej rozhodnutím, ktoré je exekučným titulom. Na uplatnenú námietku premlčania je súd povinný prihliadať v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania.“* (citované z návrhu sťažovateľa doručeného okresnému súdu 1. marca 2016). O návrhu sťažovateľa rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 8 Er 243/2011 z 20. júna 2016, ktorým exekúciu vedenú súdnym exekútorom pod sp. zn. Ex 7230/11 vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju.

Z ďalších zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 22. júla 2016 navrhol odloženie exekúcie vedenej proti nemu s prihliadnutím na § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, pričom predovšetkým zdôrazňoval, že súdny exekútor v jeho exekučnej veci vykonáva exekúciu na základe zmeneného exekučného titulu bez toho, aby vykonal opravu exekučného titulu v upovedomení o začatí exekúcie z 26. septembra 2011. Podľa sťažovateľa uvedenie správneho exekučného titulu je nevyhnutnou obsahovou právnou náležitosťou upovedomenia o začatí exekúcie ako základnej požiadavky zákonnosti exekučného konania. Nevykonaním procesných úkonov súdnym exekútorom podľa názoru sťažovateľa došlo k znemožneniu podať námietky proti exekúcii vedenej na základe zmeneného exekučného titulu, a to výpisu zo zápisnice z prieskumného pojednávania zo 14. februára 2000.

O návrhu sťažovateľa na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 8 Er 243/2011 z 5. augusta 2013 tak, že odklad exekúcie povolil, pričom v jeho odôvodnení predovšetkým uviedol:

„... súdny exekútor pokračuje vo výkone exekúcie, a to vykonaním exekúcie... bez toho, aby uskutočnil príslušné procesné úkony podľa § 47 a nasl. Exekučného poriadku, teda bez toho, aby vydal nové Upovedomenie o začatí exekúcie, v súlade s opravným Poverením na vykonanie exekúcie zo dňa 16. 6. 2015, čím by povinnému umožnil podať účinné námietky proti exekúcii. V dôsledku uvedeného postupu súdneho exekútora, využil povinný ďalšiu možnosť ako vyjadriť svoje námietky proti exekučnému titulu a to podaním návrhu na zastavenie exekúcie. O predmetnom návrhu už exekučný súd rozhodol tak, že mu v plnom rozsahu vyhovel a exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. Toto rozhodnutie doposiaľ nie je právoplatné z dôvodu oprávneným podaného odvolania. Vzhľadom na popísaný skutkový stav má exekučný súd za to, že je dôvodné povolenie odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, pretože možno očakávať, že exekúcia bude zastavená...“

Vychádzajúc z už uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ mal podľa už uvádzaných ustanovení Exekučného poriadku k dispozícii právne prostriedky ochrany ním označených práv, na ktoré bol oprávnený bez časového obmedzenia, s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci ihneď po vydaní napadnutého uznesenia okresného súdu. Sťažovateľ bol oprávnený a pred podaním sťažnosti ústavnému súdu aj povinný využiť všetky právne prostriedky ochrany svojich práv, a to nielen návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, ale aj návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku.

Sťažovateľ vo svojom návrhu na odklad exekúcie a v návrhu na jej zastavenie uvádzal všetky tie podstatné skutočnosti, ktorými odôvodňuje aj porušenie svojich práv garantovaných ústavou a dohovorom v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu. Vzhľadom na princíp subsidiarity, na ktorom je založená právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), sa so všetkými námietkami, ktoré sťažovateľ uplatnil aj v sťažnosti podanej ústavnému súdu,

vysporiadal okresný súd v rámci konaní o návrhoch na zastavenie a odklad exekúcie. V oboch prípadoch okresný súd dokonca sťažovateľovi vyhovel.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre už viackrát vyslovil právny názor, podľa ktorého iba za predpokladu, že sťažovateľ využije všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej ochrany svojho základného práva alebo základnej slobody a nebol s ich uplatnením úspešný, sa môže uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. K tomu treba dodať, že sťažovateľ nemá podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľom ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (m. m. IV. ÚS 193/2010).

Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

Vzhľadom na skutočnosť, že námietkami sťažovateľa, ktorými odôvodňoval porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, sa v rámci konaní o návrhoch sťažovateľa na odklad exekúcie a jej zastavenie zaoberal okresný súd, ktorý dokonca o týchto návrhoch rozhodol, právomoc okresného súdu rozhodnúť v označených konaniach vylučuje, aby sa týmito námietkami v rámci konania o sťažnosti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu zaoberal ústavný súd.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších návrhoch uplatnených v sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2016